

— Какъ да ти разкажа? Отговори Азизъ; азъ — освѣтъ самого Миралай — отблизу ги и не познавахъ. Мога само да ви подновя онуй, което можѣхъ да разбера отъ приказването на Джехада и отъ сѣдебното изслѣдване.

— Какъвъ човѣкъ ти се струва Миралай? подновихъ азъ.

— Той има около на петдесетъ и осемъ години, среденъ ръстъ и дебелъ. Той инакъ е тихъ и замисленъ, за въ къщи се много негрижи и оставя сичко на жена си, за която ми се чини, че бѣше умна глава. Азъ я виждахъ по нѣкога на улицата, пребрадена, но и презъ яшмацитѣ можехъ да позная, че е още доста пълничка и хубава жена.

Колкото за нейната дъщеря, тя е чудно створение и азъ не мога да ви я опиша по-инакъ освѣтъ да ви кажа че имаше нѣравъ и мухички — момински. Другояче, тя е прекрасна дѣвойка. Веднажъ като влизахъ въ къщи, отъ вратата я видѣхъ на сълбата, тъкмо когато хвърляше отъ боси крачка налѣнитѣ и като сърничка се завете по стѣлбата — и дълго време не можѣхъ да забравя прекрасната ѝ снага и прекрасната ѝ руса коса, която плуваше подирѣ ѝ. Втори пѣтъ, когато бѣше на разходка въ „кеатхането“, видѣхъ ѝ дивнитѣ черни очи и лицето презъ яшмакътъ, та вече си мислѣхъ, че ще стане патница. Тогава още не знаехъ причината, която имала да произведе туй ужасно убийство.

Тука Азисъ извади тютюновата си кутийка, зѣ направена цигара и поиска огънче да я запали. Той запуши и, като се позамълча, теглене съ охота димъ изъ цигарата си. Подирѣ туй продължи така:

III.

Когато Джехадъ стѣпи у Хасанъ-бейови, Бюлбюла нѣмаше повече отъ деветъ, а и той нѣмаше повече